

Пролог

Євгенія

Дивлюсь на себе у дзеркальне відображення і не можу повірити в те, що саме сьогодні у мене день весілля. З нетерпінням на цей день чекала. І ось нарешті я одягнула білосніжну сукню, котра пасує до моєї зачіски. Моя подруга Інна гарно попрацювала, я ледь себе впізнала.

- Донечко, ти просто красуня.

До вітальні тихенько заходить батько. Повертаю голову у його бік та щасливо сміюсь.

- Тату, я така щаслива! Я скоро стану дружиною найкращого чоловіка.

- Так, красуне, ти сяєш, немов те літнє сонечко.

Що це? Невже на очах у батька застигли сльози?

- Ти так схожа на свою маму. Вона була також неперевершеною у день нашого весілля.

- Тату, тільки не хвилюйся, бо тобі не можна.

Я обіймаю найріднішу людину у цілому світі та зітхаю. Мами вже немає п'ять років, а він й досі не може її забути.

- Я в нормі, просто трішки розчулився, побачивши тебе такою сяючою.

- Так, тримай мій букет, а я візьму сумочку. Треба йти.

Батько першим йде з квартири, а я наостанок посміхаюсь своєму відображенню у дзеркалі. Я вірю в те, що на мене чекає щасливе подружнє життя, бо Віктор чуйний, відповідальний, а головне - занадто відповідальний. Вже три місяці ми тісно спілкуємось, і я жодного разу не відчула з його боку негативу. А для мене це найголовніше. Та й моя закоханість у цього чоловіка просто безмежна.

Біля багатоповерхового будинку стоять автівки, але мого білосніжного

лімузину чомусь немає.

- Тату, котра година?

- Віктор телефонував, сказав, що чекатиме на нас на місці виїзної церемонії. Авто вже має бути.

- Женька, яка ти гарна у цій сукні! - вигукує сусідка Оленка.

- Дякую, мала.

- А де твій наречений?!

- А він чекає на мене на весільній локації.

- Круто, бажаю щастя та чудового медового місяця.

Я щиро засміялась і підморгнула веселій рудоволосій дівчинці з третього поверху.

- Женю, твій святковий лімузин.

Чую голос батька, дивлюсь на нього і не можу зрозуміти його стан. Враження, що він хвилюється більше за мене.

- Йду, а ви з Інною їдьте на твоєму авто вперед.

- Тримаєшся, квіточко? - поруч з'являється подруга та розглядає мене з ніг до голови.

- Так, але враження, що починаю хвилюватись.

- Дихай глибоко, фантазуй про першу шлюбну ніч та феєричне святкування.

Знову щиро сміюсь та обіймаю подругу.

- І не бійся першої шлюбної ночі, з гарним чоловіком усе буде відмінно.

Відчуваю, що починають червоніти щоки, коли Інна на вухо шепоче про найпотаємніше.

- Я знаю, тому не буду накручувати себе.

- От розумниця моя, - Інна швидко відривається від мене та керує процесом, - дядько Романе, друзі, маємо вже їхати.

Гості весело загули та розсілись у автівки.

- Твій букет, тримай, люба.

Батько віддає мені в руки невеличкий букетик кремових троянд.

- До зустрічі, тату, я тебе люблю.

- І я тебе, сонечко.

Він повільно йде до автівки, сідає за кермо та рушає з місця.

Я востаннє дивлюсь на всі боки, всотую в себе найменші деталі. В цьому мальовничому житловому кварталі минуло моє дитинство та юнацтво. Попереду на мене чекає заміжжя, інший дім та власна родина, народження дітей. Новий етап. І я вже смакую найщасливіші моменти у житті.

- Пані, то ми їдемо?

До мене звертається водій лімузину, котрий до цього моменту навіть не показувався на очі.

Біля автівки бачу кремезного чоловіка у білій сорочці та чорних брюках. Він більше схожий на охоронця, аніж на водія весільних лімузинів. І ці сонцезахисні окуляри роблять його ще більш небезпечним.

- Дякую, вже йду.

Він люб'язно допомагає відчинити двері, чекає, доки я сяду зручно та розправлю сукню.

Так, починаю хвилюватись. От дурна. Все буде добре.

В салоні лімузину грає романтична композиція, котра одразу починає вертатись на кінчику мого язика. Подумки підхоплюю знайомі слова та відволікаюсь на певний час від реальності.

- Чому так довго їдемо?

Ніби хтось штовхнув мене у бік, щоб вивести із стану релаксу. Дивлюсь у вікно і розумію, що автівка рухається не містом, а геть десь у бік, на виїзд з нього.

Водій мовчить, ніби взагалі не до нього звертаюсь.

- Ви мене чуєте?! Що відбувається?!

- Раджу не верещати мені на вухо.

- Та яке ви маєте право так зі мною розмовляти?!

Лімузин неочікувано зупинився, коли по зустрічній смузі під'їхав інший автомобіль. Старенька ауді мала жалюгідний вигляд.

- А тепер віддала мені сумочку з телефоном і спокійно вийшла із салону. Потім сіла у іншу автівку. Бажано без вереску.

Інтонація чоловіка була занадто спокійною, але я відчувала небезпеку. То це за чийсь злий жарт? У мене весілля!

- Лімузин зламався? - це єдине пояснення, котре народжується у моїй голові, коли виходжу з авто.

- У якомусь сенсі так. Тому ваше весілля з певних причин не відбудеться. А тепер геть зайві розмови. Швидко крокуйте до того авто.

- Нікуди я не піду! Поверніть мене туди, звідки взяли!

Чоловік неквапливо знімає окуляри та дивиться на мене злими темно-сірими очима. Здається, що мить, і він накинеться на мене.

Хапаю пишну спідницю руками та починаю тікати у бік лісосмуги, намагаючись не загубити сумочку.

- Шеф, кажуть, що у рухому ціль важче поцілити?

- Перед нами не два зайці, а звичайна примхлива дівка. Нехай буде цілою.

Страх жене мене вперед, але високі підбори заважають швидкому бігові. Головне забігти у ту гущавину, захватися між листям кущів. Так чомусь розмірковує під час критичної ситуації мій мозок.

- Дивна поведінка зляканої дівчини на підборах. Не боїтесь зламати такі гарні та стрункі ніжки?

Я навіть не чула, що за мною хтось біжить. Необережно повертаю голову у бік та бачу розлючене обличчя мого викрадача. Це було фатальною помилкою. Моя нога послизнулась на траві, а я не втримала рівновагу, падаючи у пилюку.

- Чорт! - кричу від болю, коли починають пекти поранені коліна.

- Гарна кізочка добігалась? - питає інший, котрий стоїть за спиною кремезного водія.

- Дурна жінка, навіжена.

Цей грубіян хапає мене за руку та тягне вгору моє тіло.

- Будеш вести себе чемно, буде менше крові. Зрозуміла?

Він закидає мене на своє плече, ніби мішок з картоплею та несе у автівку.

- Захопи її сумочку, а телефон вимкни. А найкраще - взагалі втопи у тій калюжі.

Я намагаюсь брикатися, але сталеві руки незнайомця міцно тримають мене за сідниці. Моя чарівна сукня перетворилась на суцільний мотлох, а зачіска втратила свою форму.

- Мене знайдуть, а вас посадять за ґрати.

- А ось це спірне питання. Можливо у висновку це доведеться зробити вам, Євгеніє, тобто сісти за ґрати.

Що він верзе? Я нічого кримінального не зробила!

Пролог 2

Артем

Тримаю на власному плечі цю норавливу втікачку та щільніше стискаю від злості зуби. Дурна жінка, бо з першого разу не чула мої попередження.

Впевнено крокую до старенької автівки зі стійким бажанням закинути цю дівку в багажне відділення. Але ж адекватність волає про те, що привезу на місце сховку неживе тіло. Задихнеться не лише від страху, а й від пилуки. Ця старенька автівка вже років з десять мала б іржавіти на звалищі металобрухту, але деякі люди любляють навіть такий мотлох та стирають з нього пилуку.

А ця жінка мені потрібна живою. Я маю довести слідчому, що мій брат не міг просто так кинутись під вантажівку, перед цим заливши пельку алкоголем до рівня “ледь рухаю ногами”.

Іноді складається враження, що наші слідчі намагаються закривати подібні справи у найкоротші строки з найменшою доказовою базою. Але ж розтин показав багато цікавого. Та й я знаю, що мій брат не вживав багато алкоголю, він ще з дитинства страждав проблемами зі шлунком, тому це не притаманне хлопцеві. Він скоріш за все буде до опівночі сидіти за ноутбуком та творити свої коди для програм.

Закидаю дівчину на заднє сидіння, сідаю поруч та впевнено кладу руку на спинку крісла, рукою фіксуючи плечі чиєїсь нареченої.

Вона не просто налякана, вона тремтить. Але мені байдуже. Вже тиждень мій брат лежить у могилі, а це стерво заміж зібралось.

- Хто ви, та що вам від мене треба?

З-під довгих чорних вій на мене дивляться карі очі, з ледь стримуваними блискавками. Гарна, дійсно чарівна, все, як і розповідав Дмитро. Я лише раз колись давно, місяців зо три тому, бачив її на фото. Вони сиділи у якійсь кав'ярні, смакували тістечками. Він закохався у неї, вона у його товариша. Це все, що мені відомо на цю годину.

Я ніколи не ліз у душу до брата, але бачив, що він став занадто похмурим та неговірким.

- Два тижні тому зник мій брат, Дмитро Войтенко, тиждень тому він знайшовся, але вже під колесами вантажівки.

- А я тут до чого?! - вона злякано хапає мене за сорочку та смикає, а я дивлюсь на тонкі пальці та стримую бажання перехопити їх та стиснути до болю, - чи ви вважаєте, що то я його штовхнула? Та ви ненормальний!

Вона доволі сильно тицьнула кулачком мені під ребра.

- Ще раз так зробиш, руку зламаю. Мені байдуже, що ти жінка.

- Мене навіть в місті не було, я лише чотири дні тому повернулась з навчання, у мене сесія була.

- А це не факт, що саме там ти була.

- Це суцільне божевілля! Нащо мені вбивати Дмитра? Він був гарним товаришем, але не більше.

Я дивлюсь на красиве обличчя і не вірю жодному слову цієї брехухи. Такі красуні часто-густо найпідступніші. Ти дивишся їй у чарівні очі, милуєшся вродою, солодкими вустами, а у неї в голові лише банальний розрахунок.

Дмитро мав гарну роботу, він багато заробляв, мав власну трикімнатну квартиру у новобудові. Тобто фінансово забезпечений. І чомусь підказує мені моя інтуїція, що ця навіжена знайшла собі більш заможного кавалера. Так, це був товариш брата - Віктор Закорко. Вони товаришували ще зі спортивної школи. І цей трикутник й досі мені не дає спокою. Я про все дізнаюсь.

Плювати на те, що порушую закон. Але якщо я відшукаю правду, ця вертихвістка сяде за ґрати, що довела хлопця до самогубства, або спланувала все так, що він загинув від рук якихось найманих покидьків.

Мовчу, але рука дістає з кишені зім'яте фото.

- Дивись, це було вишкрябане на його тілі іржавим цвяхом.

Євгенія не бере світлину, вона просто придивляється і вскрикує від жаху, затуляючи рота рукою.

- Як, що це? Хто це зробив?

- Саме це я й хотів від тебе дізнатись.

Мені жодного разу так у житті не було боляче. Я втратив найріднішу людину. Ми виховувались у дитбудинку, але тримались одне одного. Я тяжко працював, щоб забрати малого. Багато переживав, щоб його ніхто не всиновив, та наші шляхи не розійшлися. Але нас розлучила жінка, котра навіть на похорон не з'явилась. І цей вчинок красномовніший за будь-які слова.

Беру невеликий аркуш двома пальцями та міцно стискаю зуби. Ці криваві букви на все життя закарбувались у моїй пам'яті "Женя вб...".

1 розділ

Артем

- Вітаю вас, Артеме Олексійовичу. З поверненням в Україну.

Я посміхаюсь власному охоронцеві та міцно тисну йому руку.

Так, в країні мене не було близько двох тижнів, то ж встиг засумувати за рідним містом.

- Вітаю, все чудово, Гнате, але мене бентежить дещо. Вже більше п'яти днів я не можу зв'язатися з братом. Його мобільний не відповідає. Ти часом не в курсі, можливо він комусь з хлопців повідомляв про те, що змінив номер?

- Не в курсі, але можу дати завдання. Вони знайдуть його. Певно, що хлопець, отримавши гарне замовлення, запрацювався.

Та я знаю, що мій брат - фанатик програмування, але він ніколи на тривалий час не залягав на дно. І для цього були свої причини: я вимагав від хлопця появи в реальності, щоб переконуватися у тому, що з ним все гаразд. Тепер минуло п'ять днів, а від нього не було навіть повідомлень у месенджері.

Я впевнено йду на зупинку, де на мене чекає автомобіль, та знову набираю

номер Дмитра.

- Брате, дай відповідь!

Але, на жаль, у відповідь банальна фраза, котра змушує мене злитися.

- Їдемо до нього у квартиру.

- Без питань. Шефе, дав завдання хлопцям, вони проб'ють його номер.

- Дякую, от буде йому на горіхи.

Доки авто повільно рухається переповненими центральними вулицями багатомільйонного міста, встигаю розігнати свої фантазії до критичної позначки. А якщо з ним щось сталося, а я не знав? Та ні, він знає, що у будь-якій критичній ситуації треба сповістити іншого про небезпеку.

- Артеме Олексійовичу, запеленгували телефон, з іншим номером.

І тут я відчув себе йолопом. Так, так, Дмитро попереджав, що має ще один телефон та номер іншого мобільного оператора. А я навіть не записав той номер.

- І де цей телефон?

- Дивно, автівка вашого брата припаркована біля супермаркету, неподалік від будинку, де проживає.

Знову якесь негарне передчуття. Брат ніколи не їздив до супермаркету на авто, там п'ятсот метрів пройти. А взагалі він завжди робив онлайн-замовлення їжі.

- На квартиру, а потім на зупинку.

В квартирі брата пустка. І враження, що хазяїна вдома не було вже з тиждень. На пічці стоїть каструля з макаронами, але вони вже запліснявіли. Жодної записки чи натяку на те, де подівся брат. Навіть його ноутбук був на місці.

І у висновку я відчув холод по спині. Доки я працював за кордоном, мого

брата, можливо, викрали.

- Гнате, - я вилітаю з під'їзду та волаю до охоронця, щоб привернути увагу,
- чи були якісь дивні дзвінки чи листи?

- За моєї варти ні, але я дізнаюсь у хлопців та вашої помічниці.

- Добре, тепер на парковку супермаркету.

І тут жодних зачіпок. Все зачинено, але інший телефон лежить у бардачку на беззвучному режимі.

Через годину на ноги підняли всіх знайомих, брата оголосили у розшук.

Два дні я майже не спав, бо жодної зачіпки. Відчай полонив кожную клітину.
Де він, чи живий?

Я ледь тримаюсь на ногах, коли надвечір третього дня мені сповіщають про те, що маю приїхати у морг на впізнання.

Телефон падає на килим, а я ледь встигаю лівою рукою схопитись за край столу.

- Артеме, води, тримайсь.

Лілія, моя помічниця, миттєво підхоплює мене під праву руку та допомагає сісти у кожане крісло.

- Дихай глибше, - біжить до графіну з водою, - можливо це не він, так буває.

- Чорт, ти маєш рацію. Щось я взагалі зійшов з розуму.

- Ти взагалі не спав, у тебе під очима чорні синці. І кава. Від їх кількості можна померти.

В моїй долоні з'являється склянка холодної води. Жадібно п'ю і рішуче налаштовуюсь одразу їхати у морг. Так треба. Інакше не засну.

- Зо дві години тому на пішоходному переході, у південній частині нашого міста, сталася ДТП. За всіма орієнтирами постраждалий схожий на вашого

брата. Звичайно зараз він у жахливому стані. Але можливо ви знаєте якісь особливі прикмети? - жваво доповідає слідчий.

- У нього є слід від апендициту, на правому коліні шрам, а на спині, ліва лопатка, родимка у формі серця.

І тільки завдяки природній пильності я помічаю в очах слідчого відповідь, хоча він навіть рота не розкрив.

- Це не він, я маю на власні очі переконатись!

І ось переді мною лежить тіло, накрите білим простирадлом. Ненавиджу подібні місця. Але мушу дивитись туди, же лежить тіло. Кремезний патологоанатом підіймає тканину та вказує на особливі прикмети, котрі називає слідчий. Я ж не в собі, бо одного короткого погляду вистачило, щоб зрозуміти, що закривавлене тіло молодого хлопця на цій залізній каталці - залишки мого брата.

- Ви маєте поглянути сюди. На коліні дійсно є шрам.

- Не треба, це він. Я переконаний.

Хотів відвернутися, але випадково зачепився поглядом за кривавий надпис.

- Це що?!

Я зриваю простирадло, а тим часом волосся шевелиться на потилиці.

- Над ним знущались?

Я з першого разу прочитав літери, котрі були чимось гострим закарбовані на шкірі правого стегна. " Женья вб...".

...